

?Un incís sobre el moment on som

«També és l'estat que es va inventar una falsa organització terrorista anarquista per atacar centres socials i empresonar activistes a l'Operació Pandora, acabant per absoldre'ls» | «Coneixem prou l'estat com per entendre que mentre nosaltres pensem en alentir els tempos, donar espai al debat o deixar refredar els ànims el seu aparell apostarà per normalitzar la repressió i perpetuar el conflicte»

Protesta per la detenció de Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, ahir al jutjat de Vic | Josep Comajoan

L'estat que ha empresonat a Jordi Cuixart i Jordi Sánchez -principals responsables de tranquil·litzar els ànims el 20S- és el mateix que va tenir tancat a Arnaldo Otegi i als seus companys del cas Bateragune; els principals responsables d'aquella pacificació de l'esquerra abertzale que havia de ser el primer pas per a un procés de pau a Euskadi que també s'està duent a terme de forma unilateral -i aquesta és la principal prova que tenim de que aquest estat no negocia res.

També és l'estat que es va inventar una falsa organització terrorista anarquista per atacar centres socials i empresonar activistes a l'Operació Pandora, acabant per absoldre'ls perquè la investigació no s'aguantava per enlloc.

I també és el que a Euskadi ha jugat amb impunitat sota el paraigües del «todo es ETA». Aquest paraigües que els va servir, per exemple, per tancar un diari com l'Egunkaria per ser l'únic escrit íntegrament en la seva llengua, i per processar i torturar el seu consell de redacció, que també acabaria absolt al cap dels anys. O que més endavant utilitzaven per detenir d'una tacada una trentena de militants de Segi -res més que organització juvenil, com qui diu Maulets o Arran- i, abans d'absoldre'ls a tots, els mantenia a la presó durant els dos anys de límit que marca la llei antiterrorista.

I és el mateix estat que ja fa 338 dies que té tancats a la presó els nanos d'Altsasu per haver mirat malament un Guàrdia Civil al bar. Etcètera, etcètera, etcètera, etcètera. Si seguíssim

enumerant casos vergonyosos de repressió ens hi podríem estar dies.

Però no escric tot això per retreure res als qui parlen de presos polítics com si no haguessin sentit aquesta expressió en 40 anys. Sinó perquè, salvant les distàncies amb cada lluita, és essencial tenir en compte la magnitud d'un rival que ens és comú.

A partir d'aquí, quatre conclusions:

1. Prou de menystenir l'estat i sorprendre'ns de fins on poden arribar. No estan fent res que no hagin demostrat centenars de vegades que són capaços de fer, sigui amb l'excusa que sigui. Si ha estat capaç de tot això per desarticular moviments fins i tot més febles, què no farà per aturar un intent de secessió? I si continuem amb el lliri a la mà, jugant a escacs, passant-nos la pilota, esperant el suport internacional o confiant en que les institucions treballaran per nosaltres perquè «saben coses que nosaltres no», se'ns menjaran vius. Sols el poble salva el poble.

2. No estic tan segur de que els empresonaments reforcin l'independentisme. Primer, perquè tenim gent a la presó, i mentre hi hagi gent a la presó no en tenim prou amb la raó. I segon, perquè la repressió no és més que la principal eina de l'estat per desgastar els moviments socials; la primera i la més utilitzada. Ahir coincidia amb molts companys en la sensació d'ànims apagats que vam percebre en les mobilitzacions contra l'empresonament dels Jordis. Amb dos presos i ja estem així? Si aquí hi surt algú reforçat no som precisament nosaltres.

3. Això és un procés d'independència, no una campanya de màrqueting. Els vídeos en anglès fan molt goig, les fotos de masses pacífiques també, però és necessari que tinguem present un fet contrastat: que en cap dels casos enumerats han servit de gaire res els centenars de mobilitzacions que han desencadenat. I que el món també ha vist aquestes coses -com ha vist Tiananmen, les primaveres àrabs o la crisi dels refugiats- i Europa també s'hi ha girat d'esquena -sí, l'Europa que va fer recular Tsipras malgrat que el seu projecte econòmic s'imposés en un referèndum. Estar a l'alçada requereix plantar-se de veritat, sense violència però amb totes les eines que tinguem a l'abast. Els hem de fer tremolar, o això no haurà servit per res.

4. Coneixem prou l'estat com per entendre que mentre nosaltres pensem en alentir els tempos, donar espai al debat o deixar refredar els ànims el seu aparell apostarà per normalitzar la repressió i perpetuar el conflicte. Encara som a temps d'evitar-ho. Quina sortida tenim que no passi per una resposta frontal, activa i decidida?

Aleshores, tenim clar on som? Seguim?